

Heti hírlevél

Legyünk élő, misztikus közösség, egységben egymással és Jézussal, evangelizáló, befogadó ház, jel, a tanítványság útján járva, Isten országát építve!

Őáltala, Ővele, Őbenne

Szeretettel köszöntjük a kedves Testvéreket, 2025.04.20-án,
Húsvétvasárnap!

**Minden kedves Testvérünknek Áldott Húsvéti Ünnepet kívánunk!
Köszönjük mindazok áldozatos munkáját, akik ünnepünket szebbé
tették énekükkel, asszisztenciájukkal, takarítással, díszítéssel,
kihangosítással, online és TV közvetítéssel!**

1. Húsvéthétfőn a Belvárosi Templomban 9:30 és 18 órakor, a Vártemplomban 11 órakor lesznek szentmisék.
2. Április 23. szerdái a Belvárosi Plébánia irodája zárva tart.
3. Április 26-án, szombaton 16:30 órakor a Vártemplomban ismét megszólal a Kristályóriás című húsvéti oratórium a Jubilate kórus előadásában Kómár István atya vezényletével. Mindenkit szeretettel várunk!
4. Április 27-ig, a tavaszi szünet végéig szünetel a szentségimádás a Belvárosi templomban. Április 28. hétfőtől a megszokottak szerint folytatódik az egész napos csendes szentségimádás a május 1. és 2. munkaszüneti napok kivételével.
5. Jövő vasárnap, április 27-én irgalmasság vasárnapja lesz.
6. Ajánljuk megtekintésre a Jézus életéről szóló „The Chosen – A Kiválasztott” című TV sorozatot, mely elérhető online ingyenesen <https://watch.thechosen.tv/> weboldalon keresztül.
7. Hálás szívvel köszönjük a nagyböjti tartós élelmiszer adományokat, mellyel szebbé tehetjük a rászoruló családok ünnepét.

Szentháromság Hetilap

Húsvét ünnepére

A hírek is bemondják, hogy „a keresztények” mit ünnepelnek húsvétkor. Én miért ünneplem?

Mindennapjaink tapasztalata, hogy ünnepeink lomtárhoz hasonlítanak: nagy kupacba fölhalmozott mindenféle holmi. A felszínen a nem olyan régi, „szinte még új” cuccok eltakarják a régieket, amelyeknek már létezéséről sem tudunk. Az ünnep járulécai: tárgyak, családi és népszokások, elvárások (rokont látogatni kell, sonkát enni kell, stb.) és nem utolsósorban a remélt pihenés, hiszen „hosszú hétvége” van.

Ilyenkor a Krisztust ismerő ember nekigyürkőzik, és szépen nekilát, hogy elhordja a szemetet, legalábbis azt, ami ugyan még hasznos lehet – máskor, másvalamire –, de most útban van. **Mert kell, hogy valami mély és valódi értelme legyen ennek az egésznek, egy olyan középpont, amely körül elrendeződnek a dolgok**, és a „holmi”-nak neve és őt megillető helye lesz: a „hosszú hétvégéből” találkozás a családdal, a szokásból alkalom a játékra, ahol szabadon az lehetek, aki vagyok... a hétköznapi szerepek és álarok (és nyomorúságok) nélkül.

Mi hát az alapja ünnepemnek húsvétkor? Nem elégedhetem meg a gyerekek hittankönyvébe írt válasszal. Nem vagyok gyerek, és bevallhatom, nekem több kell. A hírek is bemondja, hogy „a keresztények” mit ünnepelnek húsvétkor, de én miért ünneplem? Mi közöm hozzá, és miért van közöm hozzá? A válaszadáshoz nem elég könyveket bújni, húsvéti képeslapot küldözgetni a neten vagy beleharapni a húsvéti sonkába (legalább gondolatban). *Önmagamba nézek, és – ha még mindig folytatom – ott is rendet rakok, takarítok, hogy meglássam, észre vegyem, aki már olyan régóta vár. Engem. Ott.*

„Uram, látni szeretnék Jézust!” – mondja néhány görög Fülöpnek az evangéliumban /Jn 12, 20/. („Hát, nem tudom, mit tehetek, majd megnézem, ráér-e?” – ráncolja valószínűleg Fülöp a homlokát és szalad Andrásához, aki biztos tud valamit ilyen szorult helyzetben... Idegenek és éppen most... de kínos!) Mintha csak ma történné. Rám néznek annyian – otthon, utcán, templomban, családban, iskolában – és ha nem is ezekkel a szavakkal, de szabályosan könyörögnek: „Látni szeretnék Jézust? Te ismered, mutasd meg nekünk!” Ott van a szemükben, a mozdulataikban, még az ideges és agresszív ordításban is vagy az önpusztító pótcselekvésekben: **„Vágyom arra, aki él, aki nem halhat meg örökre, aki életet ad. Mutasd meg Őt nekem!”** És rezonál valami erre bennem is, egészen belül. Hiszen bennem ugyanez a vágy él: *Látni akarok! Látni őt, aki él, aki nem halhat meg örökre, aki életet ad. Aki szent, erős, halhatatlan. Aki irgalmaz, és jóváteszi, ami ebben a világban helyrehozhatatlan és jóvátehetetlen. Látni akarom.*

Ha tehetem, belemerülök az Egyház liturgiájába. A templomba lépve levetem a világi jelmezeket, egyszerű krisztushívó vagyok, egy a többi között. Engedem, hogy a szent szavak és jelek áthassanak.

Nagycsütörtök. Jó együtt, egy asztal körül. Asztalhoz ülök (megmostam a kezem?), néhány egyszerű szó és olyan táplálékot kapok, amit máshol nem. **Élet van benne.** Nagypéntek. Végigjárom a keresztutat. Nem baj az se, ha érzelmeim és gondolataim mintha valami más úton járnának, a passió egy-egy jelenetében mégis ott látom magam (aki keresztre feszít? akit megfeszítenek?), és végül – a kereszt leleplezésekor rádöbbenek: Nem én, hanem Ő halt meg, egészen emberként. És én élek, Istennél, aki szent, erős, halhatatlan. **Nagyszombat.** Gubbasztok a sír mellett (gyerekre vigyázva, főzve, takarítva, autót szerelve, újságot olvasva – mindegy). Várok. Beleszagolok a tavaszba, amely életet ígér, és belenézek a halott Krisztus arcába. Nem fordítom el az arcom többé egy szenvedő arctól sem.

Húsvét éjjel. Átkelek a sötétségen, és belenézek a megdicsőült arcba. **Látlak, Uram, mert élsz és én is élek.** És eszembe jut szavad: „Ha a búzaszem el nem hal, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz” /Jn 12, 24/. Igen, szeretnék így szeretni, kilépve magamból, hagyva, hogy meghaljon bennem a mulandó, hadd éljek végre teljes életet. Figyelmesen szemléllek, Föltámadt Úr. Tudom, ahol Te vagy, ott vagyok én is. A Föltámadott megkérdezi Mária Magdolnát: „Miért sírsz?” /Jn 20, 13/ Majd nevéen szólítja, és ezzel kiemeli fájdalmából. Pétertől ezt kérdezi: „Szeretsz engem?” /Jn 21, 16/. Háromszor is választ követel, és ezzel értelmet ad Péter további életének. Föltámadt Úr, Egyszülött Testvér, engem is megkérdezel. Nem sírok már, és **életemnek értelme van – Benned elrejtve.** Krisztus föltámadt! Valóban föltámadt!

Áldott húsvétot kívánok minden kedves Olvasónak!

Gáspár István atya

